

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Ἐάν θέλῃς ν' ἀγαπᾷσαι ὑπὸ τῶν φίλων, τοὺς φίλους πρέπει νὰ περιποιῇσαι καὶ εὐεργετῇς.

— Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἐρωτηθεὶς εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἑλλάδος εἶδεν ἄνδρας ἀγαθοὺς ; εἶπεν, « Ἄνδρας μὲν δὲν εἶδον πνευθέν, παῖδας δὲ εἰς μόνην τὴν Λακεδαιμόνα. »

— Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος, ἐπειδὴ φίλος τις τὸν παρεκάλει νὰ δώσῃ ἐνὸρκως ψευδῇ μαρτυρίαν, εἶπεν εἰς αὐτόν, « οἱ φίλοι μέχρι βωμοῦ, ἡ καθὼς λέγομεν σήμερον μέχρι τοῦ Εὐαγγελίου, διότι οἱ ἀρχαῖοι ὠρκίζοντο θέτοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἔνθα ἐθυσίαζον, ὅπως σήμερον οἱ ὀρκιζόμενοι θέτουσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. »

— Ὁ αὐτὸς ἐμακάριζε τὸν ἑαυτὸν του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του, διότι οὐδεὶς ἐμαυροφόρεσεν ἐξ αἰτίας του.

— Ἐπειδὴ παρεκίνησε τις ποτὲ τὸν Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Σπάρτην δημοκρατίαν, ὁ Λυκοῦργος εἶπε, « Κάμε σὺ πρῶτον, καλότυχε, δημοκρατίαν εἰς τὴν οἰκίαν σου ! »

— Ὁ Ἀγγεῖλος εἶπεν, « οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀσίαν ἔσαν μὲν ἤσαν ἐλεύθεροι ἤσαν κακοί, ἔσαν δὲ δοῦλοι, καλοὶ ! ! »

— Αἱ ποικίλαι μηχαναὶ, αἰτίνες ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐν Φιλαδελφίᾳ διεθνή ἐκθεσιν καὶ αἱ ὅποια ἀνέβαινον εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, ἐτέθησαν ὅλαι ὁμοῦ εἰς κίνησιν διὰ μῶς ὑπὸ παμμεγέθους τινὸς ἀτμομηχανῆς 1600 ἵππων δυνάμειος διὰ τῆς πίεσεως ἐλατηρίου τινὸς ὑπὸ τε τοῦ Προέδρου Γράντ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας.

— Ἡ ΚΙΝΑ εἶναι χώρα τῶν παραδόξων ὑπὸ πολλὰς ἐπιφύσεις· ἔτι καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἀστειεύεσθαι οἱ κινέζοι εἶναι ἰδιότροποι· διδτι ἂν καὶ ἀγαποῦν καὶ ἀρέσκονται εἰς ἀστειότητας, θεωροῦν ὅμως ἐπίσης ταπεινωτικὸν νὰ πλάσωσιν οἱ ἴδιοι ἀστειότητας, ὥς καὶ νὰ ψῆσουν τσαί !

Τί κάμνουν λοιπὸν, πρὶν ὑπάγουν εἰς συναναστροφὴν τινα ἀγοράζουσιν ἕκ τινος ἐργαστηρίου ἀστειοχάρτων (διότι ἐν Κίνᾳ ὑπάρχουσι πολλὰ τοιαῦτα ἐργαστήρια) δύο δεμάτια χαρτῶν ὁμοίων μὲ τὰ παιγνίσχάρτα· εἰς τὸ ἐν τούτων εἶναι χαρτιὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι τυπωμένοι ἀστειότητες, εἰς τὸ ἕτερον χαρτιὰ φέροντα ἀποκρίσεις ἀστείας ἀντιστοιχοῦσας εἰς τὰς ἀστειότητας τοῦ ἄλλου δέματος.

Οὕτως ἐφωδιασμένος ὁ κινέζος πορεύεται εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ ἀρχίζει συνομιλίαν μετὰ τινος,

διαρκούσης δ' αὐτῆς ἐξάγει μετὰ ψυχρότητος ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ δεμάτιον τῶν ἀστειοτήτων καὶ λαμβάνει ἐν χαρτίον ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐγχειρίζει μετὰ τινος προσποιημένου μειδιάματος εἰς τὸν μεθ' οὗ συνομιλεῖ· οὗτος δὲ βάλει τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπον του, ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸ δεμάτιον τῶν ἀποκρίσεων, εὗρίσκει τὸν ἀριθμὸν τὸν ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸ χαρτίον τοῦ φίλου του, καὶ τὸ ἐγχειρίζει εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φιλόφρονος μειδιάματος καὶ οὕτω τελειώνει ἡ ἀστειότης των ! !

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Ὁ Θεὸς τὸν θάνατον, λυτρωτὴν τῶν πόνων, ἐπεμφεν εἰς ἄρρωστον ἄνδρα γεωπόνον· νὰ τῷ δώσῃ ἄνεσιν τῶν δεινῶν καὶ κόπων, καὶ εἰς ἀναπαύσεως νὰ τὸν φέρῃ τόπον. Ἐφθασεν ὁ θάνατος, κ' ἐπὶ τῆς καλύβης τοῦ πτωχοῦ ἐκάθησεν ὡς ἡ ὄρνις ἴδις. Στεναγμοὶ ἤκοοντο, οἰμωγαὶ καὶ θρήνοι, ὅλη κατεσελετο στέγ' ἡ καλαμίνη. Πέντε ἔξ ἀνήλικα καὶ ἀπὸ μικτέρα ὄρφανὰ τὸν θνήσκοντα ἔκλειον πατέρα. « Θνήσκεις, πάτερ ; ἔκραζον κύκλωθεν τῆς κλίνης· « καὶ ἡμᾶς τὰ ἔρημα ἄχ ! ποῦ μᾶς ἀφίνεις ; » Ἦκουσεν ὁ θάνατος καὶ τὰ ἐλυπήθη, οἰκτιρμὸν ἤσθάνθησεν τ' ἀπονά του στήθη. Ἄπρακτος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κύριόν του, κ' ἐνταυτῇ φοβοῦμενος τὸν φρικτὸν θυμὸν του, ἄφωνος εἰς τ' οὐρανοῦ ἴστατο τὰς θύρας. — « Διατί, ὦ θάνατε, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ; » — « Διὰ τὰ παντέρημα τίς θὰ προνοήσῃ, ἔσαν καὶ ὁ μόνος των βοηθὸς τ' ἀφήσῃ ; » — « Τρέξε ! εἰπ' ὁ Ἄναρχος, τρέξε ν' ἀποσπάσῃ, ἄλθον ἀπὸ τ' ἄμετρα βᾶθ' τῆς θαλάσσης. » Εἶπε· κ' εἰς τὴν θάλασσαν, δίχως νὰ βραδύνῃ, ὡς βολὴ ὁ θάνατος πίπτει μολυβδίνη. καὶ εἰς τὰ οὐράνια μετὰ τάχους ἴσου, φέρει τὸν ζητούμενον λίθον τῆς ἀδύσου. — « Θραῦσε τον ! » Εἰς δάκτυλα δύο τὸν λαμβάνει, τὸν συντρίβει κ' ἔνδον του σκώληξ ζῶν ἐφάνη. Τότε ὁ Πανάγιος ἔκραξεν ὀργίλος, καὶ ὁ θόλος ἔτρεμε τ' οὐρανοῦ ὁ κοῖλος. — « Τίς εἰς τὰ ἀνήλια βᾶθ', ἀποκρίσου ! » συντηρεῖ τὸν σκώληκα τοῦτον τῆς ἀδύσου ; « Τίς ὁμοῦ δι' ἅπαντα προνοεῖ τὰ ὄντα ; » « Τίς γινώσκει μέλλοντα, πρότερα παρόντα ; » « Τίς ἐμοῦ, ὦ κἀνθαρά ! κἀλλιον γνωρίζει « ἢ ζωὴν ἢ θάνατον πότε νὰ χαρίζῃ ; » Κ' ἐν ταύτῃ τὸ σκῆπτρόν του αἶρ' ἡ δεξιὰ του, διδ' εἰς τὸ μεταφρενον μίαν τοῦ θανάτου. Ἦστραψε κ' ἐβρόντησε, τὸν κατακωφάει, καὶ κωφὸς ὁ θάνατος ἀπὸ τότε μένει. Μάταια τὰ ὦτά του ὁ κλυθμός μας κροεῖ, δὲν ἀκοεῖ δέξιν, θρήνους δὲν ἀκοεῖ.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.